

MIROSLAV
ZÍMA

MACHAIR

PARŤÁCI

Machair – Partáci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Zíma

Machair – Partáci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MACHAIR – PARŤÁCI

Miroslav Zíma

Poděkování

Děkuji své mamce za trpělivost při opravě, úpravě a pomoci doplnění myšlenek do obsahu knihy, které by skončily jen v mé hlavě, a nikoliv na papíře, a vůbec pomohla zpočátku zkrotit ten chaos myšlenek a nápadů.

Knihu věnuji všem, komu nejsou lhostejní naši zvířecí přátelé a snaží se převážit váhy osudu tím jedním skutkem, který znamená rozdíl mezi peklem na zemi a spokojeně dožitým životem.

Copyright © Miroslav Zíma, 2025

Ilustrace © Alena Kubíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-565-7

ISBN e-knihy 978-80-267-5043-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5044-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5033-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Předmluva

Původně jsem nevěděl, jestli vůbec předmluvu psát. Ale když se podívám zpátky, přece jen mě pár věcí napadá.

Do šuplíku jsem psal už od patnácti, stejně jako nespočet podobně zapálených vrstevníků po celém světě. Napřed to začalo jako psaní něčeho, co mi v příbězích fantasy a sci-fi chybělo. Zkráceně – změř nápadů a myšlenek, které se často nepodařilo spojit v něco rozumného.

Jeden ze zlomů nastal v době, kdy jsem začal chodit ke koním (zdravím Ranč za vodou). A mám pocit, že potom šlo o domino-vý efekt, který vedl k současné podobě knihy.

Protože jsem raději místo ježdění na koních trávil čas s nimi na pastvině, hlavně s hříbaty, začal jsem si všímat daleko více věcí než předtím. Každý kůň má svoji povahu a jsou neskutěčně „upovídání“. Vlastně nemusejí mluvit, řeč těla a mimika občas poví víc než slova. Má pointa je, že mě prostě vzali do stáda. V té době to působilo jako něco, co nemůže být skutečné. A tohle byl právě první milník, na kterém jsem začal zakládat svoje povídky.

Základní školu vystřídala střední a já jsem pořád pokračoval v psaní. Možná bych skončil uprostřed druháku a už se k tomu nevrátil, nebýt Aničky a Davida, učitelů Manažerské akademie v Berouně. První dva lidé, kteří dostali moje psaní do ruky. David mě povzbudil, abych zkusil něco nového a vlastního – a teď můžu říct, že se mi to z větší části podařilo. Anička mi připomněla, že je víc způsobů, jak vyřešit problémy, a že si životní cestu vybíráme sami (možná až na pár bodů v životě), náš osud není pevně dán. Děkuji jim z celého srdce, kolik času a energie mi věnovali. Stále mám doma pár jejich dopisů.

Posuneme se spoustu let dopředu a já plnou rychlostí narazil do spisovatelského zatarasu. Žádné nápady, konec – prostě na-prosté nic. Proto jsem ukončil fantasy a zkusil sci-fi. Lépe řečeno mix sci-fi a fantasy, protože jsem přišel k žánru steam punk a nemohl se ho nabažit. Jen řeknu, že filmy, knihy a další média nebyly mým jediným zájmem, a když zaslechnu „Arcanum“, je

to právě to slovo, které znovu ovlivnilo moji tvorbu, a u tohoto žánru jsem zůstal prakticky až dodnes.

První pokusy s povídkami s prvky magie a moderní technologie dopadly strašně, ale i když to trvalo dlouhých deset let (a Loganovu příběhovou linii jsem předělával kompletně asi šestkrát, a ani donedávna nebyla úplně dokončená), výsledky se začaly dostavovat.

Původně jsem měl v plánu vydat jen Loganovu část, ale ve finále vypadala jako vytržená z kontextu. Napřed jsem si nebyl moc jistý, ale nakonec jsem udělal svoje nejlepší rozhodnutí a podělil se o svůj plán s mamkou. Trvalo další dva roky, než jsem dostal alespoň představu, jak knihu doplnit. A poté se k Loganovi přidali Lothar, Erik a Amanda.

V celém průběhu psaní jsem potkal spoustu zvířecích partáků a lidí, kteří změnili můj život – a musím říct, že k lepšímu, a proto se mihnou i tady.

Co říct závěrem? Tato kniha pro mě znamená cestu značnou částí mého života, protože k naprosté většině se váže vzpomínka, proč a kdy jsem část příběhu napsal. Také pro ty, kteří už nejsou, nebo je už nepotkám. Jde tak spíš o knihu s věnováním.

Obsah

<i>HISTORIE</i>	8
<i>LOTHAR</i>	21
<i>LOGAN</i>	97
<i>ERIK</i>	349
<i>AMANDA</i>	453

HISTORIE

Návštěva

Planeta Pluto, základna, 2540

V hlubokém podzemním komplexu se na této chladné a nevlídné planetce usadili ke stolům v plně obsazené společenské místnosti dva vědci. Nikdo jim nevěnoval pozornost, protože většina personálu měla po šichtě a chtěli se bavit o něčem jiném než o práci nebo naopak měli před šichtou a plánovali probrat pár záležitostí.

Velkým sálem zněl smích a živý rozhovor. Ten občas přehlušily vyostřené debaty. Také sem tam nějaké zacinkání skleniček či příborů. Stále přicházející hosté se snažili najít nějaké volné místo. Často marně.

Vzduch byl jako vždy notoricky vydýchaný a čerstvá zásoba ze stokrát recyklovaného kyslíku vážla, takže se hůř přemýšlelo. Jinak nic nenaznačovalo, že se celý komplex nachází hluboko pod povrchem. I přes koncept „Domov daleko od domova“ přinášelo dlouhodobé odloučení z domovské planety nemalé obtíže. Od prostého stesku u nově příchozích až po pocit izolace a deprese pro dlouhodobé pracovníky. Po celé stanici se nacházel velký počet společenských místností, které každý večer praskaly ve švech.

„Nemůžu uvěřit, že se konečně podíváme na Machair,“ ne-skrýval své nadšení Tadeáš Werner, starší vědec a vedoucí tech-nologického vývoje. „Už jsem myslel, že se toho nedožiju.“

Byl to muž menšího vzrůstu se zavalitou postavou, se začí-nající pleší a silnými dioptrickými brýlemi. Dnes měl na sobě pracovní uniformu a po této schůzce musel zpět do laboratoří.

„Ani nevím, co očekávat,“ pokrčil rameny Hans Euler, mladý vědec, kterého přijali nedávno. Přesný opak Wernera, vysoký, s atletickou postavou a bohatou kšticí. Neraď se objevoval ve společenských místnostech v pracovním oděvu, ale tentokrát musel udělat výjimku.

„Ale kolego,“ podivil se Werner, „co ten nedostatek znalostí? Nedostal jste alespoň základní informace?“

„Jasně že ne, před nástupem detaily tají. Vybrali si mě podle toho, co umím,“ povzdechl si Euler se skrytým nadšením v hlase.

„Takže to zase nechali na mně, co? Zatracený management,“ zašklebil se Werner. „Připraven na proslov?“

„Mám na výběr?“

„Ne.“

„Jak určitě víte,“ začal Tadeáš, „musela se vyřešit palčivá otázka dvacátého století – kam s tolika lidmi na Zemi. Ujal se první a oblíbený nápad – zdrhnout raději do vesmíru než na ní zůstávat.“

„Jo, těch teorií, jak se dostat ke hvězdám, se vyrojilo tolik, že nikdo netušil, jestli to je seriózní výzkum, nebo výplod fanta-zie. Jen mě nenapadlo, že bude tak reálný.“

„Taky to dalo práci ututlat,“ pokračoval Werner. „Osídlení Marsu a Měsíce nešlo podle plánu kvůli velmi nepříznivým podmínkám. A co NASA nenapadlo? Vytvořit novou obyvatel-nou planetu se vším všudy.“

„Jak to udělali? Jako doopravdy. Nemyslím zrovna odhady, dohady, štěrky a výmysly.“

„Poměrně jednoduše,“ nadechl se Werner a přemýšlel, jak to co nejstručněji vysvětlit. „Představte si, že do klasické vesmír-né rakety naložíte DNA všech zvířat, rostlin, lidí a základních stavebních prvků a vyšlete vše k nejbližšímu slunci v sousední galaxii. Tam potom exploduje a za pomoci dalších komponentů

z okolního vesmíru vytvoří něco jako miniaturní velký třesk. A nanoroboti se postarají o vytvoření obyvatelné planety. Zároveň zůstanou součástí všeho na planetě. Samozřejmě s vlastním evolučním cyklem. Po určitý čas celou planetu halilo zdánlivě neprostupné a neprůhledné energetické pole. Nikdo nevěděl, odkud se vzalo a proč. Potom se samo od sebe rozplynulo. Někdo tvrdí, že chvíli předtím viděl mihotání a stíny vycházející z planety. Když se tam dostali první vědci, Machair se nacházel v raném středověku.“

„Čekal jsem něco víc... epického.“

„Znáte něco lepšího než úspěšný malý třesk? Jasně,“ pošťouchl ho Werner. „Jak si dokážete představit, armáda a další národy na Zemi do toho mixu v raketě přidaly různé osobní projekty, samozřejmě za úplatu pro NASA.“

„To asi nebude pozemská technologie.“

„Ano a ne,“ zamyslel se Werner. „Každopádně, vědci planetu pojmenovali Machair. Kvůli použitým informacím z jádra proběhla evoluce téměř stejně jako na Zemi. Jen mnohem, mnohem rychleji. Vznikly bytosti s historií a kulturou, které mají společné znaky s těmi ze Země.“

Po zpřístupnění tam mohlo jen pár lidí – významní badatelé, investoři a VIP. Teprve až potom tam pustili vědce. Nemusím podotýkat, že vlastnosti celého Machairu byly ovlivněny těmi tajnými projekty. Vědci ze všech odvětví byli blahem bez sebe, protože se mohli opět vrhnout do soupeření o granty na nové objevy.“

„Tak proto jsem to místo dostal i já,“ zbystřil Euler. „Jednoduše potřebují každého vědce, co je po ruce!“

„Bingo! To ovšem není všechno. Jádro, povrch i okolí ve vesmíru kolem Machairu jsou prosyceny velmi silnou energií. Energie dostala mytologické označení – magie. Pro původní obyvatele Machairu to byla samozřejmost. Ti, co se na Machair dostali později, se ji naučili využívat pomocí přístrojů. Magie najednou po nějaké době ztratila na síle. Nikdo neví proč.“

„Proč zrovna magie? Poněkud nevědecké označení.“

„Ani ne, prostě nemohli najít přiléhavější název,“ nesouhlasil Werner. „Podle průzkumu se zjistilo, že tahle energie byla daleko

silnější v dávné minulosti. K čemu ji přirovnat? Řekněme, že neviditelná ohniska po celé planetě vyzařují energii a někdo ji dokáže využívat. Podle tvrzení obyvatel Machairu uměli jejich předci zhmotnit oheň v dlani nebo přivolat blesk z čistého nebe. Také dokázali posílit předměty o některé nepřirozené a nadpřirozené vlastnosti. A to nemluvím o bytostech, které ani neměly za normálních podmínek existovat. Ano, mluvím o nemrtvých. Nebo neživých? Každopádně, potomkům původních obyvatel tahle síla prodlužuje život až na trojnásobek.“

„Tohle se nemůže dít!“

„Není to všechno,“ pousmál se Werner. „Už jste slyšel dávnou teorii, že myšlenky plují volně vesmírem a mozek je jen přijímač, který je naladěný na určitý typ myšlenek a potom je přijímá?“

„Poněkud nereálná hypotéza, nikdy se nepotvrdila.“

„Ale ano,“ vyvrátil mu tvrzení Werner, „na Machairu potkáte zvířecí bytosti. V dalekých koutech galaxie vymysleli genetickou modifikaci, aby zvířecí mozky mohly přijímat lidské myšlenky. Nemusím říkat, že se to pořád vyvíjí.“

„Tomu odmítám věřit!“ zaškaredil se Euler. „To mi chcete říct, že tam můžu potkat lišku, která mi fakt popřeje dobrou noc?“

Werner se té představě zasmál. „Osobně o tom moc nevím, zeptejte se na to kolegy z přírodovědeckého oddělení. Většinou jsou poměrně přátelské nebo si vás přinejhorším vůbec nevšímají. Ovšem armádní varianty, vzniklé na základě pokusů, plné mechanizace jsou neskutečně agresivní. Těm se snažte vyhnout za každou cenu. Na Machairu ale už válečné bytosti nejsou. Spíš všude možně po vesmíru.“

„Začínám z toho mít divný pocit,“ otrásl se Euler.

„Ještě jsem neskončil. Machair měl být vstupenka pro lidstvo do volného vesmíru. Šlo o to ukázat, že dokáže žít s jinými civilizacemi z různých koutů vesmíru.“

„O kterých se stále mluví, jen je většina lidí neviděla,“ ušklíbl se Euler.

„Neskákejte mi do řeči! Nemám to rád!“ napomenul ho Werner. „Raketu vypustili kolem 1960. Mimosemská civilizace nám to umožnila. Nebo jste myslel, že to fakt vymysleli jen lidé na Zemi? Vždyť už obchodujeme s dalšími civilizacemi ohledně

pokročilých technologií. Třeba takový teleport – přemístění lidí a věcí během okamžiku do dalekých částí vesmíru. Nebo vesmírné lodě na mezigalaktické lety.“

„Teleporty mi nejsou tak cizí,“ přikývl Euler, „jenom je škoda, že je docela dost omezili. Nakonec se ukázalo, že se všichni pohybovali z místa na místo až moc rychle. Takže potřebovali ten pohyb trochu zpomalit.“

„Ano, jsou přínosné, ale vše má také špatnou stránku,“ řekl znepokojeně Werner. „Ne všechny mimozemské bytosti chtěly obchodní vztahy s lidmi, a už vůbec ne expanzi do vesmíru. Sledovaly, jakých vylomenin je člověk schopný. Jednoduše došly k závěru, že to za ten risk nestojí.“

„A tohle už nezní dobře,“ otrásl se Euler. „Obecně se ví, že měly k lidstvu hodně blízko.“

„Přesně, některé Zemi navštívily, tedy alespoň ty z blízkých galaxií,“ pousmál se Werner. „Možná už někdy v pravěku.“

„Slyšel jsem spoustu z historie, ale tohle?“ ohradil se Euler. „Vždyť pravěcí lidé byli rádi, že si pazourkem neuřízli prst! Jak mohli využívat pokročilejší technologie?“

„To je právě ta záhada,“ zamyslel se Werner. „Očividně existovaly ještě další a mnohem mocnější bytosti ve vesmíru a ty prostě poštouchly vývoj. Někdo připravoval, jak nás později do toho vesmíru dostat. Ale hezky postupně. Původně mohla na Machair jen velice úzká skupina odborníků, kteří toužili po poznání. Neměli zájem nijak škodit a chtěli se dostat ke hvězdám. Doslova. Jenže brzy se tam začali objevovat další ‚odborníci‘, kteří začali sabotovat, krást a škodit mimozemským civilizacím. Když jde o peníze, na ničem jiném nezáleží.“

„Jak to vůbec dopadlo?“ zajímalo Eulera.

„Špatně, jak jinak?“ pokrčil rameny Werner. „Lidé sice získali vytouženou planetu, ale projekt s povolením snadného volného vstupu do vesmíru se zastavil a lidé kvůli hamižnosti do vesmíru prostě nemohli a zůstali většinou jen na Machairu nebo na Zemi. Jen kvůli několika rabiátům odsoudili miliardy dalších lidí k setrvání na dvou planetách.“

„Sakra, to jsou...“ Euler se zamračil. „Co teď?“

„Něco jsem zaslechl. Prý tehdy spousta korporací potají přemístila teleporty do velmi odlehlých částí vesmíru a začala stavět obrovská vesmírná plavidla na těžbu. Tedy doufám, že je to JEN na těžbu.“

„Tomu nevěřím,“ pochyboval Euler. „Viděl jste ta loga na bednách v hangáru? Mají tam slova ‚expanze, konfiskace, zisk‘ jako motto. To nebude žádná legrace.“

V tu chvíli Wernerovi zapípal pager. „Vskutku. Je na čase poznat naše mimozemské přátele,“ řekl.

„Myslíte to vážně?“

„Ano, je čas jít.“ Werner vstal a začal si pomalu razit cestu skrz přeplněnou místnost. Euler ho rychle následoval.

Kanceláře veškerého managementu se nacházely blízko povrchu. Strohé, moderní a navržené spíše k efektivitě práce a také cíleně nekomfortní k urychlení schůzek – některé korporátní zlozvyky se přenesly ze Země i sem. Jeden mohl říct, že je vše zorganizované do nudného a esteticky precizního řádu. Zlé jazyky tvrdily, že je to kvůli tomu, aby se při potížích dalo vzít roha.

Po dlouhé cestě několika výtahy a skrz řadu kanceláří stanuli před širokými, dvoukřídlými dveřmi do konferenčního sálu.

Euler počítával trému.

Vešli dovnitř – kolem stolu postávaly tři slovy těžko popsatelné mimozemské bytosti.

„Tak se posaďte,“ připomenul Werner Eulerovi, který málem zůstal stát už ve dveřích, jak ho to neskutečně překvapilo. Werner mu sice řekl, co ho čeká, ale setkání Eulera zaskočilo.

„Co? Počkat, vždyť tady ještě ani není vyšší management!“ divil se Euler.

„Nedělejte scény!“ napomenul ho Werner tiše.

Euler si sedl, ale vůbec netušil, co má dělat. Hned po jeho levici se vznášela neforemná malá bytost, která připomínala miniaturní černou díru. Euler by přísahal, že cítil lehkou změnu gravitace. Naproti němu se nacházel neforemný tvar, na který jeho oči nemohly zaostřit. Vlastně ani nemohl pochopit, na co se dívá. Fyzická mimozemská bytost, kterou spatřil

po své pravici, Eulera vyděsila nejvíc. Dlouhé, červené tělo se postupně ztenčovalo směrem k zadní části, která byla zakončena výrůstkem podobným ocasu, fungujícím jako opora, hlavu měla podobnou kapce, s černýma očima. Šest párů dlouhých nohou a čtyři páry velmi flexibilních chapadélek, zakončených přísavkami, ne nepodobných těm, co mají chobotnice. Bytost měla záda poseta delšími ostny. Kdyby byl Euler zběhlý v přírodních vědách, věděl by, že se jedná o více vyspělou *Hallucigeniu sparsa*, pravěkého živočicha vyskytujícího se dříve na Zemi. Jenže protože se očividně vyskytl i na Machairu, dostalo se mu náležitého vývoje.

„Eh, zdravím,“ vypravil ze sebe nakonec Euler.

Napřed se mu pokoušela něco sdělit miniaturní „černá díra“, ale vypadalo to, že se jen mění gravitace v místnosti. Eulerovi to nedělalo moc dobře a pocity připomínající explozi hlavy střídaly stavy, kdy mu bylo na omdlení. Potom se ozval návštěvník naproti němu. Ten dokázal tvarově napodobit lidskou ruku a znakovat jí, ale i když byla dostatečně zřetelná, Euler znakovou řeč neuměl. Ani v případě její znalosti by neměl šanci. Mimoszemskému jazyku nemohl rozumět.

„Asi vás budu muset omluvit, kolego,“ vstoupil do dění Werner a udělal sérii různých gest. Očividně řeč ovládal.

Poté se otočil na miniaturní černou díru a vzal do ruky hladkou kouli chromového vzhledu. Měla na sobě znaky a vrypy.

Při uchopení se vzduch zvlínil a vytvořil špatně viditelnou příмку mezi Wernerem a návštěvníkem.

Euler jen stěží zaregistroval různě silné stisky. Pak mu to došlo – stisky simulovaly změny tlaku, které mohl pociťovat, a tím komunikoval s návštěvníkem.

„Tak, můžete pokračovat,“ usmál se na Eulera Werner.

Ovšem ten nejhorší pocit měl teprve přijít. I tu bolest hlavy by měl Euler raději.

Prehistorický mimozemšťan přišel blíž, téměř na dosah, a to Eulera doslova paralyzovalo. Ne že mu chtěla bytost ublížit, ale pocity z ní byly děsivé. Se zděšením sledoval, jak se mu ke špičkám prstů přicucly přísavky. Potom ucítil jemné brnění, jako když dostává velmi slabé elektrické impulzy do jednot-

livých nervových zakončení. V hlavě se mu začala objevovat slova. Bylo to, jako kdy si v duchu čte.

„Já... já vám rozumím,“ řekl najednou Euler a položil opatrně ruku na stůl dlaní vzhůru. Nechtěl omylem přerušit komunikaci.

„Konečně! Už jsem se bál, že nikdo z nás s vámi nebude moct prohodit pár srozumitelných slov,“ řekla bytost a Euler vnímal citové zabarvení sdělení, které teď vypadalo jako radost s úlevou. „Říkejte mi Kri. Mám sice i křestní jméno, ale je moc komplikované.“

„Jenom mě mrzí, že nemůžu mluvit s ostatními u stolu,“ řekl Euler a úplně zapomněl na strach. „Opravdu mě těší, že se můžu osobně seznámit s návštěvníky mimo Sluneční soustavu – jenom mi to vůči nim připadá neslušné.“

„Zajímavá volba slov. Návštěvníci, přirozená slušnost. Normálně bych řekl, že už jste se s námi setkal,“ konstatoval překvapeně Kri. „Nedělejte si s tím starosti, najdeme nějaký způsob a časem to bude lepší.“

„Nesetkal, ale jen jsem si říkal – co kdyby.“

Wernerovi zapískal komunikátor, pozdvihl ho k očím a přečetl si zprávu.

„Kolego, moc mě to mrzí, ale budeme muset přerušit setkání,“ řekl s povzdechem.

„Jo, to mě taky mrzí,“ pronesl zklamaně Euler.

„Nebudte smutný,“ řekl Kri, „budu tady ještě nějaký čas. Až tady skončím, můžeme se setkat později.“

„To půjde?“ zeptal se potěšeně Euler.

„Vlastně je to i moje práce, setkat se s co nejvíce lidmi. Ale asi si dokážete představit, že to kvůli mému vzhledu není moc jednoduché,“ odpověděl Kri a Euler najednou ucítil obavy, úzkost a trochu strachu.

„Myslím, že je to opravdu dobrý nápad,“ řekl Euler, „abychom se setkali později.“

„Docela mě zajímá, jak to bude probíhat,“ řekl zvědavě Kri. „Dobrá, zatím se mějte.“

GRIMOÁR

Planeta Mars, základna, 2600

O šedesát let později si Werner ve své ubikaci dělal kafe a ještě v rychlosti zhlédl dění v okolních galaxiích. Musel se vrátit do podzemní základny z prosluněné vrchoviny na Machairu. Sice mohl provádět výzkum odtamtud, ale vedoucí prostě vyžadovali jeho fyzickou přítomnost tady. Zatracený management!

Ještě chvíli polemizoval, co řekne v následující hodině, a nakonec se odebral do odpočívárny o několik poschodí níže. Tam už na něj čekal kolega, který seděl v křesle a nervózně podupával nohou.

Dlouhán s hubeným obličejem a ztrhaným výrazem. Očividně se necítil moc dobře.

„Jsi si jistý, že to chceš udělat?“ podíval se na něho Werner.

„Už to udělala spousta lidí, ne?“ odpověděl jeho blízký spolupracovník Enrico Houchard.

„Jasně, ti ale potom už ani nežili svůj život. Jen si pamatovali život druhých.“

„Jo, perfektní,“ usmál se Enrico. „Když se ti složí tvůj vlastní život, nic jinýho ani nechceš.“

„Ale víš, jak dlouho budeš pryč?“ zeptal se ho Werner. „Klidně po celý život toho, o kom ten grimoár je. Klidně i přes padesát let!“

„Nikdo tady na mě nebude čekat,“ odsekl Enrico. „Koho to zajímá?“

„Grimoár tě bude udržovat při životě, to ano, ale fakt se chceš proměnit v chodící knihovnu?“

„Už jsem se rozhodl,“ trval na svém Enrico.

„Fajn, v tom případě asi nemá cenu čekat.“

Odešli do dlouhé chodby. Ve zdech byly řady lůžek v kovových šuplících, právě tak na uložení člověka, připraveny k zasunutí do stěny. Některé šuplíky již neprodyšně uzavřené, ale většina čekala na svého hosta.

„Ale já chci ještě pracovat,“ zaškaredil se Enrico. „Ještě nechci do márnice.“

„Ách jo, zkazil jsi mi úvod,“ ušklíbl se Werner. „Řeklo to tolik

lidí, že jsme tomu tak skoro začali říkat. Obrazně i fakticky, protože tady lidé doslova ztratí svoji podstatu a myšlenku.“

„Jo,“ přikývl Enrico. „Nemohli tu kóji udělat větší?“

„Co? Čekal jsi apartmán?“ zasmál se Werner. „Vůbec nebudeš vědět, co je kolem tebe. Tak co, už jsi připravený na menší shrnutí?“

„Asi jo. Pokud musíš.“

„Musím,“ odpověděl Werner. „Jak asi víš, grimoáry psali čarodějové anebo ti, kteří dokázali uchovávat vzpomínky pomocí magie na Machairu.“

„Deník?“ přerušil ho Enrico. „Chci nějaké vědomosti, ne co měl dotyčný k obědu!“

„Něco mnohem, mnohem lepšího než deník,“ řekl Werner a zamyslel se. „Nebo horšího? No, jak se to vezme. Vtip je v tom, že tam není klasické písmo, ale živý inkoust. Ten si pamatuje úplně vše. Co dotyčný viděl, slyšel, cítil všemi smysly – pokud to pisatel dokázal detailně zachytit. Nemusím říkat, že vůbec celý grimoár je nevyzpytatelná záležitost. Nebojím se říct entita s vlastními pohnutkami a hlavou.“

„Taky jsem si říkal, že ho nikde nevidím,“ rozhlédl se Enrico.

„Neuvidíš ho, dokud nebudeš připravený. Většinou je hledají a sbírají roboti. Grimoáry se strašně rády upnou na první živou bytost, která je vezme do ruky. A potom jsou nám k ničemu, pokud se dotyčný ztratí nebo se mu po skončení iluze nedostane včasné pomoci.“

„Co je na nich tak nevyzpytatelného?“

„Tady většina zájemců vyměkne,“ upozornil Werner. „Záleží na tom, KDO grimoár napsal a o KOM je. I když postava přežila nebo vydržela nějaké traumatické zranění, tebe to může zabít. Takže vše záleží na tvé psychické odolnosti.“

„Není nějaký způsob, jak zjistit dopředu, o kom grimoár je?“

„Absolutně není,“ zavrtěl hlavou Werner. „Při pokusech prohlédnout si ho na dálku jsou stránky prázdné a grimoár dělá mrtvého brouka, obrazně řečeno.“

„Proč je tolik zájemců?“

„Dobrovolných je jen pár. Zbytek je poněkud, no, nedobrovolný,“ ušklíbl se Werner. „Většinou jsou tady kriminálníci toho nejtěžšího kalibru. Mají na svědomí takové ty věci jako masakr

osazenstva celé generační lodě, vesmírné pirátství, únosy, pašeráctví – konce to nemá.“

„Netušil jsem, že jsou to knižní typy,“ uchechtl se Enrico.

„Většina z nich je dost mazaná. Nemusím říkat, co je většínou čeká. A smrt není to nejhorší. Posmrtná vojenská služba nebo bůhvíjaké další experimenty s nimi ještě dělají. Takže tady je jednoduše neutralizují, a ještě to k něčemu poslouží. Pořád nemáš strach?“

„Ne, jednou tam musíme všichni. Třeba předtím zažiju trochu toho vzrůša,“ nenechal se odradit Enrico.

„Ty fakt nejsi normální. Možná se už neuvidíme, pokud ta iluze bude trvat moc dlouho. Rád jsem tě poznal.“

„Nápodobně,“ odpověděl Enrico. „Co se vůbec stane s těmi, co přežijí, až se probudí?“

„Je to hodně podobné životu mnicha,“ zamyslel se Werner. „Mají nepříjemné nutkání psát a psát a psát. Popisovat vše, co prostřednictvím grimoáru prožili. Každý tvar, pocit, lísteček, co kdo řekl a podobně. Grimoár na dobu trvání iluze pozastaví stárnutí. Po procitnutí budeš muset zase své tělo krmit a dát mu napít. Současně jsou napojeni na snímač myšlenek, protože samozřejmě všechno nemůžou stihnout popsat.“

„Aspoň budu dělat něco produktivního.“

„Až dostaneš grimoár do ruky a otevřeš ho, proces se nedá zastavit,“ řekl mu ještě Werner.

„Už jsem se rozhodl. Můžeme začít,“ oznámil Enrico a lehl si na lůžko.

Mělo gelovou strukturu a přišlo mu poměrně komfortní.

Potom s ním kanape zajelo do stěny za zvuku elektrických motorků. Kóje samotná nespadala do pětihvězdičkové kategorie a osvětlovalo ji strohé bílé světlo.

Ozvala se série hlasitých pípnutí, světlo pohaslo a zazněl hlas umělé inteligence: „Vítejte, budoucí bibliozofé! Grimoár je připravený. Přejete si ho přijmout?“

Enrico z toho neměl moc dobrý pocit, ale potvrdil přijetí. Za sebou ve stěně slyšel jemné vrčení mechanických částí, jak k němu putovala kniha. Jinak než přes robotickou pomoc to nešlo. Vedle Enrica se otevřela přihrádka a objevil se v ní bohatě

zdobený hřbet objemné knihy. Enrico by přísahal, že z ní slyší vycházet hlasy. Na nic nečekal, opatrně si ji vzal a otevřel ji.

Napřed se nic nedělo a hleděl do prázdných stránek. Po chvílce začal prosakovat inkoust skrz papír a vytvářet obrazce. Ty přecházely do jemného runového písma, které se plynule pohybovalo po stránkách. Během okamžiku se ukázaly obrazce a Enrico měl pocit, že hlasy nabíraly na intenzitě, jeho tělo těžklo a ztrácelo cit. Nakonec se ponořil do neklidného spánku.

LOTHAR

<i>PARTA K POHLEDÁNÍ</i>	22
Planeta Machair, vesnice Lanfair, 2210	
<i>DRAČÍ VÝHEŇ</i>	31
Planeta Machair, okolí Lanfairu, 2212	
<i>KRÁLŮV VÝKLENEK</i>	40
Planeta Machair, vesnice Lanfair, 2213	
<i>FAMILIÁR</i>	45
Planeta Machair, les u vesnice Lingen, 2215	
<i>LEJSTRO</i>	50
Planeta Machair, u hradu Harrows, 2220	
<i>STÍNOHRA</i>	56
Planeta Machair, vesnice Yarrin a hrad Harrows, 2223	
<i>METAMORF</i>	65
Planeta Machair, les u vesnice Yarrin, 2225	
<i>PILA A KLADIVO</i>	72
Planeta Machair, vesnice Yarrin, 2230	
<i>NOVÝ ZAČÁTEK</i>	79
Planeta Machair, vesnice Yarrin, 2240	
<i>PEVNOST</i>	83
Planeta Machair, hrad Harrows, vesnice Yarrin, 2250	
<i>MEZI REALITAMI</i>	93
Planeta Mars, základna, 2650	

PARTA K POHLEDÁNÍ

Planeta Machair, vesnice Lanfair, 2210

Grimoár ještě před svým nalezením zaznamenal spoustu dobrodružství. Nevelká vesnice Lanfair se nacházela v kopcovité oblasti na jednom z rozlehlých vrchů. V okolních kopcích jste mohli vidět usedlosti jen velmi vzácně. V okolí Lanfairu bylo postaveno množství farem. A z jedné pocházel Lothar.

Co si kdo bude povídat, zlaťáky potřebuje každý. Lotharovi se rozhodně nechtělo do konce života okopávat řádky brambor. Vždycky si myslel, že si rodina zaslouží víc než pár zlatých za měsíc. On sám si chtěl mimo jiné také užít trochu toho dobrodružství. Jenže zapomněl na jednu důležitou věc. Dávat si pozor na to, co si opravdu přeje. Může totiž dostat víc, než chce.

„Takže ty se chceš stát dobrodruhem, jo?“ zavrčel cechmistr a přejel ho pohledem, který by vyděsil i hordu goblinů.

Cechmistra vytáčeli neukáznění výrostci, kteří chvíli nepostáli při čekání, než přijdou na řadu. Neustálý virvál před budovou také k jeho náladě nepřidával.

„Ne, chci se stát zelinářem,“ odsekl Lothar. „Jistěže, jinak bych tu nebyl!“

Lothar patřil mezi hubenější čahouny, měl dlouhé černé vlasy a často svérázný přístup k věci. Jeho náhled na svět se ale měl v brzké době změnit.

Pro úřední osobu není nikdy jednoduché vycházet s nadcházejícím dobrodruhem v pubertě. Hlavně když se tomu začali chechtat další mladásové v řadě za Lotharem.

„No, ty mít možnost zabíjet ostrým jazykem, tak se před tebou třese i drak,“ zbrunátněl cechmistr a oťel si pot z čela.

Zcela určitě ho svrběla i pěst, kterou toužil Lotharovi uštědřit pořádný záhlavek. Ale ten od něj stál v bezpečné vzdálenosti a pupek cechmistrovi naštěstí zabraňoval přehnout se přes stůl.

A tak chvíli zvažoval možnosti, co s Lotharem. Jen aby se ho konečně zbavil.

„Viš co? Bereme tě do cechu,“ řekl nakonec a zapsal jeho jméno do archu. „Čím dřív tě zdlábně nějaká potvora, tím líp.“

Na Machairu se i v této historické době vládci snažili udržet jakž takž mír. Nejen mezi humanoidy, ale také mezi nimi a zvířecími bytostmi. K tomu bylo potřeba zajistit dostatek potravy.

Na planetě neexistovala vysloveně zvířata, jak je známe ze Země. Pomocníci se dali přivolat z jiných sfér a ti se čas od času objevili ve zvířecí formě kvůli lepšímu zapadnutí do společnosti.

A jak se tedy celý problém vyřešil? Doslova máchnutím kouzelného proutku. Ve skutečnosti se jednalo o transmutační magii, kdy přeměnili nechtěný předmět do něčeho použitelného. Nejčastěji v maso nebo něco jiného k snědku, co se dalo sehnat jen krvavým způsobem. Nutno dodat, nejednalo se o náhražku, ale o plnohodnotné jídlo. O přivolání potravy se staral jeden z mnoha cechů čarodějů, dobře placených za svoji práci. Jídlo pro zvířecí bytosti žijící mimo města poskytovali zdarma.

Teď si určitě říkáte, proč se tedy všichni lopotili v práci, když vše vypadalo tak jednoduše? Dvě věci – humanoidi chtěli na rozdíl od zvířecích bytostí vždycky něco navíc a potom lenost a nadměrné bohatství by mohly hravě zahubit celou civilizaci.

Většina zvířecích bytostí tenhle druh potravy akceptovala. Bohužel se našli tací, kteří vyčarovanou flákotu nechtěli. Přišlo jim to pod úroveň a raději opravdu čas od času někoho zabili. Ať humanoidy nebo zvířecí bytosti. Lothar měl patřit mezi ty, kteří se s nimi v případě překročení zákona vypořádají.

Takže Lothara přiřadili k partě čtyř nájemných dobrodruhů. Dostal se ke staršímu, zhruba padesátiletému čaroději Charovi, který si myslel, že zná všechnu ohnivou magii, a rád o ní všechny poučoval. Ale i základní magie mu často dělala problémy, a jak sám kolikrát předvedl, dokázal si někdy akorát popálit prsty. Byl to muž menšího vzrůstu se zrzavými vlasy a hubenou postavou. Rád tvrdil, že z používání magie mu vždycky vyhládne, a proto hubne.

Čarodějové tvořili nedílnou součást party. Čím mladší, tím nebezpečnější pro sebe samé i přilehlé okolí kvůli své nezkušenosti.

Už z toho důvodu téměř všichni o pomoc žádali starší čaroděje. Svojí vitalitou snadno předčili daleko mladší a v řadách nepřátel působili chaos a destrukci. Pokud tedy trefili nepřítel, a ne někoho z party.

Dalšího člena party představoval trpaslík. Většina obyvatel se na ně díky výškové převaze dívala jako na chodící, věčně intoxikované plnovousy se štítem a sekerou. A trpaslík Merig nepatřil mezi výjimky. Protivný za střízliva a nebezpečný pro nepřátele i přátele v opilosti.

Merig si příliš nepotrpěl na úpravu kaštanově zbarveného plnovousu. Tak nějak ten svůj udržoval na první pohled upravený, ale chyběly různé copánky nebo kovové spony. Trunda ho občas přirovnala k rozježenému koštěti zasaženému bleskem.

Na opravě a údržbě svého plátového brnění a dvoubřité sekery si dával záležet.

V partě není nic horšího než stále nerudná jeptiška řádu karmínového konventu s palcátem a knihou plnou žalmů s nabroušenými ocelovými rohy. Její řád patřil k těm, jejíž členové mohli cestovat s dobrodruhy a pomáhat jim s léčením nebo poněkud destruktivnějšími úkony. Každá jeptiška zvládla s přehledem několik věcí najednou. Levou rukou třísknout palcátem, pravou rukou tlouct knihou, a ještě stačila příšerně nadávat. Ideální to léčitelka, u které je namísto obava požádat o léčivé kouzlo. Trunda, známá také jako šílená Trudy, patřila do této kategorie.

Trunda, dle očekávání, používala oblečení připomínající hábit. Jen o něco kratší. Pod ním nosila kožené brnění. Její dlouhé blondáté vlasy svázané do drdolu zakrývala kapuce. Spadala do středního věku. Merig jí řekl, že určité prožívá krizi – pronesl to jako odplatu za poznámku o jeho plnovousu.

Každá správná parta dobrodruhů musí zákonitě mít alespoň jednoho lukostřelce. Nejlépe elfa. Koho by ale bavilo neustálé natahování tětiny. Tenhle elf šel s dobou a od vynálezu střelného prachu nepoužíval nic jiného než pořádnou mušketu. Nabíjela se sice delší dobu, než kterou potřeboval Charus k rozvzpomenutí na příslušné kouzlo, ale potom se před hlavní muškety rozpoutalo to pravé peklo. Elf Wyn nepotřeboval s nikým mluvit, a pokud se tak rozhodl, byla to většinou urážka. Vysoký,

hnědovlasý a neustále zamračený Wyn s kamennou tváří větší-
nou nenosil žádné brnění, jen šedočerný oděv. Moc nepočítal
s tím, že se někdo dostane až k němu.

A nakonec k nim přibyl Lothar. Páté kolo u vozu.

První setkání s partou proběhlo podle očekávání v krčmě,
dřevěné budově s nízkým stropem, hromadou hostů, haleká-
ním a alkoholu. A nikdo neměl rád páteční večery. Ty patřily
trpasličím havířům. Probíhaly ve stylu: kdo uteče, přežije. Tak
intenzivní pitky to byly.

„Předpokládám, že až budeš v něčí tlamě, tak budeš spíš pras-
kat. Ani těch svalů jsi moc nepobral,“ zašilhal Merig směrem
k Lotharovi.

Lothar přísahal, že se trpaslíkův pohled kříží někde v dáli.

„Alespoň budeš dobrý na tahání harampádí,“ ucedila Trunda.

Ani ona se na Lothara skoro nepodívala a s předstíraným
zájmem studovala svoji knihu. Lothar nestál za poznámku ani
Wynovi. Ten jen seděl a stěží o něj zavadil pohledem.

Charus hodil na stůl srolovaný pergamen: „Dost žbleptů,
máme práci.“

„Co je to tentokrát? Zachránit draka a zabít princeznu?“ nad-
hodil Lothar, kterého narážky družiny otrávil, a tak si pustil
pusu na špacír.

„Jednou tě přejde smích, chlapečku,“ ozval se Wyn.

„Jo, díky našim minulým nehodám jsme se objevili na listině
neschopných dobrodruhů,“ usrkl Charus otráveně z korbelu.

„Jo,“ pozvedla Trunda obočí, „měli jsme vystrnadit oživlé
chrliče ze střechy. Kontrakt neříkal nic o vypálení celé budovy
do základů!“

„Ale chrličů jsme se zbavili,“ založil si ruce Charus a další
kritiku ignoroval.

„Tak přečteš to konečně?“ bubnoval Merig nedočkavě prsty
o stůl.

„Á já, náš trpaslík začíná mít kocovinu. Špatná zpráva pro nás
a nepřátele,“ zvedla Trunda oči v sloup.

Respekt se u Lothara začal měnit ve vnitřní pošklebování: *Ke
komu mě to přiřadili?*

„Než se rozhoupáte, budu mít delší vousy než Merig.“ Lothar se natáhl pro pergamen a otevřel ho.

„Ještě jednou na to sáhneš, tak ti useknu pazouru, vrazím ti ji do chřtánu a nakopnu tě do zadku tak, že ti vyletí z huby a zabije nejbližšího skřeta!“ zanađával Merig a vrhl po Lotharovi tak ostrý pohled, že mohl projít časem a prostorem.

Lothar mu znechuceně hodil pergamen zpět.

„Bych prosil!“ odsekl Merig a marně se pokoušel na pergamen zaostřit.

„Dej ho sem!“ vytrhl mu Charus lejtstro z ruky. „Ještě ho poprskáš pivem.“

„A to mi říká chodící pouliční lampa,“ zbrunátněl Merig, který narážel na Charovu ohnivou magii.

Charus ho naprosto ignoroval.

„Tohle se vám bude líbit. Naše oblíbená ježibaba Gertruda zase vystrkuje růžky.“ Charus dopil korbel.

„Přisahám, že si ta bába opékání na kůlu užívá,“ odfrkla si Trunda. „Nesmrtelnost je očividně spíš prokletí. Už jsme ji zajali snad desetkrát a pořád si nedá pokoj. Určitě bude někde příšerně daleko.“

„Kdepak. Je v tý starý tvrzi nad vesnicí a už tam nějakou dobu straší,“ dočetl Charus instrukce.

„Čím víc potvor, tím víc věcí k sebrání. Ha! To se mi líbí!“ třískl Merig pěstí do stolu tak silně, že se deska prohnula jako list papíru.

„Přestaň tady vyřvávat a koukej se sbalit. Raději vyrazíme,“ popíchla ho Trunda.

Před krčmou panoval všední ruch. Dobrodruzí přicházeli a odcházeli, spousta z nich patřila k nově přijatým. Ti také nedočkavě čekali na svůj první úkol.

Nečekala je nijak dlouhá cesta, a proto si Lothar vzal jen něco k jídlu a pár léčivých mastí. Léčení sice měla na starosti Trunda, ale jeden nikdy neví.

Léčivá magie nebyla tak oblíbená, jak se mohlo na první pohled zdát. Ve skutečnosti se jednalo o mikrosváření poškozených tkání pomocí nanorobotů. Ty přitahovala samotná magie. Ano, šlo o ty samé pradávne nanoroboty, kteří pomohli stvořit

samotný Machair. Co se týče tvorby a opravy, neholdali s tím přestat.

Z hojení ran se stala noční můra a zabývat se tím v průběhu boje nepřicházelo v úvahu. Zdrucující bolest, připomínající tisíce rozžhavených jehliček, skolila i odolného bojovníka. Po boji přišlo léčení vhod – způsobené zranění se nedalo rozeznat od bolesti během mikrosváření tkání.

Parta se ještě chvíli handrkovala, co udělají s ježibabou, až nad ní zvítězí, než se konečně vydala na cestu.

„U křivý sekry,“ zaklel trpaslík, když dorazili na místo. „Tahle mříž tady předtím nebyla!“

Tvrz samotnou už notnou dobu nikdo nepoužíval. Skrz rozpadlou bránu s železnou mříží mohli vidět rozpraskané zdi a zničené nádvoří s chybějícími dlažebními kameny. Uvnitř se ve stínech mihotaly siluety.

„Přinejhorším použijeme mladýho jako beranidlo,“ praštil Charus několikrát pěstí do mříže.

„Přestaň radit a radši s tím něco udělej,“ zabručel Merig.

Charovy dlaně se rozžhavily doběla a začaly mříž roztahovat. Vznikl otvor velký akorát na protažení se dovnitř.

„Ale podívejme. Nakonec ses něco na té univerzitě naučil,“ ušklíbla se Trunda.

„Ještě slovo a vypálím ti dlaní cejch na zadek, čarodějnice!“ Charus si spěšně foukal dlaně, protože se mu nedařilo je ochladit.

„Ó, takový titul ještě nemám!“ zasmála se Trunda. „I ty lichotníku.“

Charus se nadechl k vyslovení nějaké extra peprné narážky, ale to už ho Wyn pažbou zbraně popohnal na nádvoří. Ježibaba se zhmotnila přímo před nimi! Lothar očekával starou, vetchou babu v odrbaném oblečení. Uviděl však poměrně zachovalou a vitální dámu s velmi nepříjemným výrazem.

„Dvě ježibaby? No potěš koště,“ ušklíbl se Charus a podíval se na Trundu.

„Ještě slovo a to koště ti strčím do...“ Trunda nedokončila větu a ozvala se ježibaba.

„Už zase vy?“ Křivila ústa do tak podivné grimasy, že by uhra- nula i skálu.

„Jsme stejně nadšení jako ty. Odlož všechny propriety, co máš u sebe, a pojď s námi,“ ukázala na ni Trunda palcátem. „Nebo chceš mít zase obtisknuté Písmo svaté na čele?“

„Dneska ne,“ zašišlala Gertruda.

„Tak jo, ty jedna rachitická rašple. Jdeme, nebo tě osobně dokopu až k inkvizici!“ Wyn dokončil nabíjení zbraně.

„Nebudu poslouchat někoho, kdo má tak špičatý uši, že je může používat jako zbraň,“ mávla Gertruda rukou.

„Bezva, až se nám někdy rozbijí zbraně, tak vím, po čem sáhnout.“ Merig vytáhl z pouzdra na zádech těžkou sekeru.

Wyn se už nestačil přidat, protože celé nádvoří zahalila temnota. Ježibaba nelenila.

„Kdybyste se nehádali, tak ježibaba mohla už dávno ležet svázaná v kozelci!“ nadával Lothar.

Vzápětí dostal z temnoty příšernou facku.

„Co si to dovoluješ, fracku!“ ozval se skřehotavý hlas.

„Už jsme ti říkali, že je to příšerná metrnice?“ promluvila Trunda směrem k Lotharovi bez známky znepokojení.

„Jasně že ne!“ odsekl Lothar.

„Teď už to víš,“ odušil Charus a v dlaních se mu objevila jasná záře, oslepující všechny kolem.

„Ztlum to, nebo ti tu věc strčím tam, kam slunce nesvítí!“ Merig si kryl obličej.

Charus vyvolal kouzlo v okamžiku, kdy elf stiskl spoušť. Wyn se cukl, jak se snažil uchránit oči natočením hlavy, a projektil velký jako vlašský ořech se odrazil od Merigova očarovaného plátového brnění a zanechal na něm nehezky důlek.

„Ty ušatej pitomče! Teď mám v brnění takovou díru, že skrz ni můžu vidět ten tvůj hnusnej ksicht!“ vztekal se Merig.

„Uklidni se, mistře trpaslíku. To vyklepeš, je to jenom důlek,“ poznamenal Wyn, který si z toho nic nedělal a znovu ládoval zbraň.

Merig vzteky nadsakoval půl metru do vzduchu.

Charovo kouzlo bohužel nezabralo. Tma ještě víc zhoustla a jaly se v ní ukazovat záblesky očí neznámých bytostí.

Trunda se ušklíbala. „Je to jenom tma.“

„Jo, ale normální tma tě nesežere zaživa.“ Lothar se nervózně rozhlédl. Přisahal by, že viděl mihotavé obrysy pokřivených prostranství jakoby z cizích dimenzí.

Zamrkal a úkazy zmizely.

„Jestli si myslíš, že tohle je špatné, tak jsi ještě nic nezažil,“ mávla Trunda rukou.

Tma se přece jen začala po chvíli rozplývat a uprostřed družiny se objevila ježibaba. Červenější než pozadí paviána.

„Vypadá to, že jsi za těch několik let přibrala,“ dívala se Trunda na ježibabu s opovrhujícím úšklebkem. „A těch vrásek. Určitě jsi používala moc toho ropušího sádla. Dá se mluvit o kanibalismu!“

„A ty skrýváš pod tím hábitem špeky,“ odsekla Gertruda nasyčeně.

„Já jsem krev a mlíko. Zato ty jed a žluč,“ užívala si Trunda očividně slovní přestřelku a odváděla tím i její pozornost.

Gertruda už nestačila odpovědět. Srazila ji síť vystřelená z Wynovy zbraně.

„Na elfa jsi přílišně pomalý, víš to?“ podívala se na něj Trunda otráveně.

„Rušit ženské handrkování je jako strčit ruku do jezírka plného piraní,“ potlačoval smích Wyn.

Se sítí z nehořlavého materiálu a se schopností rušit magii si čarodějnice neporadila.

„Teď už jenom dopravit tohle budoucí palivo do města a máme na týden vystaráno,“ usoudil Charus a prohledával si kapsy.

Nemohl najít kontrakt.

„Na čaroděje jsi pěkně zapomnětlivá trubka.“ Lothar sáhl do batohu a vytáhl lejstro. „Dával jsi mi ho do ruky, než jsme vyrazili.“

„Co bychom bez tebe dělali,“ usmál se Charus unaveně a poplácal ho po rameni.

Zvláštní, Lothar necítil žádný sarkasmus.

Večer mu v krčmě přistál na stole malý měšec s deseti zlaťáky. Doma měl Lothar na celý měsíc mnohem méně, a tak tohle bylo pro něj přímo bohatství.

„Tolik zlata? Vždyť jsem skoro nic nedělal!“ přemohl ho zá-
chvňv soudnosti.

„Kdo nám táhl proviant a zpátky různé cetky a nápoje?“
usmál se Charus. „Nebudeš to s námi mít lehké, ale osvědčil ses,
nebojíš se, bereme tě.“

„Takže nemusím jít domů s prázdnou?“ ulevilo se Lotharovi.

„Vítej do družiny.“

V tu chvíli Lotharovi došlo, že to špičkování není kvůli ne-
snášenlivosti mezi nimi, ale je to způsob, jak si udržet zdravý
rozum při nebezpečných výpravách.

Začínal je mít rád. První výprava za nimi a nespočet bude
následovat. A určitě se nebude nudit.

DRAČÍ VÝHEŇ

Planeta Machair, okolí Lanfairu, 2212

Lothar zrovna vyspával dlouhou noc, kterou propil s ještěřím obchodníkem, jenž zrovna procházel městem a hodlal tu zůstat pár dní. Lothar se ho napřed bál, ale nutně potřeboval domů poslat pár zahradnických nástrojů. Stačilo pár piv a strach zmizel.

„Vstávat! Chrápat se nebude, bude se makat!“ zabušila Trunda na dveře Lotharova pokoje.

„Říkalas, že mám dneska volno! Tohle vědět, tak jsem se včera tolik nevožral!“ podíval se Lothar otráveně na dveře.

„Jo. Jenže nevíš, kolik máme za tuhle prácičku slíbených zlatáků.“ Trunda se opřela o futra a čekala.

„To je sice super, ale proč to nemůže udělat někdo jiný z party? Proč já?“ Lothar si na posteli sedl a s dunivou bolestí hlavy, která mohla sama o sobě razit tunel celou horou, se začal pomalu oblékat. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, kde je a kam vlastně po návratu na pokoj dal oblečení.

„Protože náš dvorní čaroděj uvízl hluboko v dolech, musíme nechat všech dnešních úkolů a vytáhnout jeho ubohý zadek z téhle polízanice,“ poklepávala Trunda netrpělivě palcátem o dřevěnou podlahu.

„Nemám spíš pomoci vám v dolech?“ zarazil se Lothar.

„Ne, už nejsi jen bágl se zásobami na nožičkách. Navíc nám nejvíc pomůžeš, když dostaneš zapláceno za tuhle práci,“ uculila se Trunda.

„Jsi si nějak jistá. A jak víš, že se mi to povede?“ Lothar marně hledal pár zlatých po šuplících nočního stolku.

Až teprve potom si vzpomněl, že je včera propil.

„Bude to v klidu, jen jdi do Lanfairu za rychtářem, dá ti instrukce a pár věcí,“ hotovila se Trunda k odchodu.

„Dobře,“ odpověděl Lothar a přišlo mu to celé prapodivné.

„Ať ti dá za úkol udělat cokoliv, nedělej to,“ zaslechl ještě zpoza dveří, „počkej až na místo!“

„Ehm, dobře.“ Lothar se konečně sbalil a vyrazil.

Rychtář sídlil ve velkém, dvoupodlažním kamenném domě na návsi. Nepatřil mezi nejtrpělivější, a tak s sebou Lothar raději hodil. Dorazil k němu za necelých deset minut.

„No, budeš muset stačit sám,“ prohlížel si rychtář Lothara, „ale stačí, když na něco dohlédneš. Nic víc, nic méně.“

Rychtář nejenže vyzařoval autoritu, ale soudě podle postavy měl i velkou chuť k jídlu.

„To je ale hodně zlatých pro nic za nic,“ prohlížel si Lothar s podezřením již odpočítaných pět set zlatých. „V čem je háček?“

„Dohlédneš, aby rytíř splnil svůj úkol,“ vrátil rychtář zbytek zlatáků pod stůl. „Respektive, aby zabil draka.“

„Dra...“ Lothar na něj vyvalil oči. „Co?!“

„Klídek, mladej. Ten balík peněz má svůj důvod. Nechceme, aby tě někdo podplatil. Ty jen půjdeš ke staré dračí jeskyni a budeš dohlížet na to, jak se náš rytíř zbaví tý přerostlý ještěrky, a počkáš tam, než si pro tělo někdo od nás přijede,“ vysvětlil v klidu rychtář.

„Takže jen potřebujete důkaz, že se to opravdu stalo.“

„Jo a taky aby to tělo nikdo neukradl. Tady máš ještě rytířskou tuniku. Rytíř trval na tom, že si ji máš obléct, než vkročíš k jeskyni,“ podal mu rychtář tmavě hnědý oděv, ozdobený erbem.

„Nejsem páže a ani rytíř, nesmím ji nosit!“ protestoval Lothar.

„Rytíř na tom trvá,“ nedal se odbýt rychtář. „A už jdi. Máš tam dorazit k poledni.“

Lothar zhruba věděl, kde se nachází dračí jeskyně. O drakovi slyšel, že se chová spíš jako stín. Také slyšel historky z blízké vesnice o setkání s dračetem i starším drakem, ale nikomu se nikdy nic nestalo. Nikdo z vesnice vlastně neměl důvod se ho zbavovat. A tak si Lothar myslel, že se rychtář prostě jen chce napakovat na prodeji dračího těla.

Nikdy neměl potřebu se k jeskyni přiblížit a také nevěděl, jak velká samotná jeskyně je. A vlastně ani kde ji hledat. Musel si nejdřív dojít ke kartografovi pro mapu. Čekala ho cesta přes kopec a potok. Potom skrz listnatý les se slunnou mýtinou a teprve na jeho okraji narazil na jeskyni. K jeho překvapení byla jen o metr vyšší než on sám. Zato široká. Vlastně to nebyla

ani tak jeskyně jako vchod do opuštěného dolu. Vyztužení stále svoji funkci plnilo a jeskyni drželo.

Rytíř zatím nikde a Lothar stál na okraji lesa. Občas zaslechl šelestění listí, ale jinak nic zvláštního. Náhle ucítil pronikavý zápach síry. Stejný zápach cítil u alchymisty. Síra? Takhle najednou. Lothar zbystřil a podíval se za sebe. Stál za ním čtyřnohý drak, jen o kousek vyšší než on. Tvar hlavy připomínal varana se zavalitým, ale svalnatým tělem a delším krkem. Jak se mohl takhle nepozorovaně proplížit za Lothara? Pokud tam tedy nestál celou dobu a Lothar si jen vybral velmi špatné místo. Drak se na něho díval tiše a nehnutě. Ale necenil zuby a ani nevrčel. Přesto se Lotharovi udělalo zle, zamotala se mu hlava, až padl na zem.

„Axane, říkal jsem ti – NEDĚŠIT!“ uslyšel Lothar mužský hlas. „Jak ho teď máme přesvědčit, aby pomohl nám, a ne svému měšci se zlatáky?“

„Stoupl si přede mě!“ odpověděl druhý, velmi hrubý hlas s příměsí sykotu. „Nic jsem nedělal, vážně!“

„Ach jo, umíš se mistrně skrývat. Mohl jsi počkat, než bych přišel a než bych mu vše vysvětlil,“ namítal první hlas.

„Zkus zadržet dech na delší dobu,“ odporoval hrubý hlas, „a chtěj po drakovi, který chrlí oheň, aby nevydechl sirné výpary.“

„Dobře, dobře, máš pravdu,“ uznal nakonec druhý hlas, „už přichází k sobě. Jdi trochu dál a lehni si. I když nejsi zase tak obrovský, očividně náš mladý přítel není zvyklý na draky.“

Lothar ucítil, jak se lehce třese zem. Po chvíli se odvážil otevřít oči a opřít se o strom. Vedle něho stál rytíř v plátové zbroji. Lothar viděl skrz jeho hledí jen obličej s unavenýma očima a krátkým knírem. A až u jeskyně ležel drak s bradou opřenou o zem. Kdyby se nebál, přišlo by mu až roztomilé, jak se tak velký ještěr snaží udělat co nejmenším.

„Asi to nebylo moc dobré uvítání,“ poznamenal rytíř. „Jsem rytíř Alberich. Kvůli mně, nebo spíš mně a drakovi, jsi tady.“

„Těší mě, jsem Lothar,“ řekl po chvíli Lothar, který ještě seděl na zemi a pořád nemohl uvěřit, že potkal draka.

„Drak,“ ukázal Lothar k jeskyni.

„Ano, to je ten drak,“ přitakal klidně Alberich. „Jmenuje se Axan.“

„Ale vždyť jste spolu mluvili. Mohl mě zdlábnout k obědu, ale neudělal to,“ namítal Lothar, kterému to pořád přišlo jako chaotický sen.

„Vážně ti neublíží. A když se rozhodneš správně, všichni tři budeme v pořádku,“ ujistil ho Alberich.

„A když se rozhodnu špatně?“ zeptal se Lothar.

„Když se rozhodneš špatně, ze mě ani z Albericha moc nezbyde. Rychtář na nás pošle všechny hrdlořezy z okolí. Ty jsi pro něj ještě levnější řešení,“ řekl Axan nahlas.

„Mohl by přijít k nám,“ podíval se Alberich na Lothara. „Co myslíš?“

Lothar se zadíval na draka. Tvar jeho hlavy hodně připomínal toho ještěřího obchodníka. Najednou mu drak nepřišel tak cizí.

„Asi jo,“ souhlasil Lothar váhavě a vstal.

Axan udělal to samé a pomalu se blížil k Lotharovi. I když měl trochu skloněnou hlavu, aby nenaháněl tolik hrůzy, pořád se Lotharovi zdálo, že se zvětšuje. Chvilku na sebe hleděli.

Alberich je nijak nevyrušoval a ani do setkání nezasahoval. Naopak o pár kroků ustoupil. Lothar draka pomalu obešel a ten za ním zvědavě otáčel hlavu. Lothar už nemohl zvědavost udržet a přejel dlaní po dračím boku. Dle očekávání byl horký na dotek a tmavě zelené šupiny měl velmi hladké.

Axan k jeho překvapení vůbec neprotestoval, a navíc vypadal pobaveně. Potom se ale Lothar podíval na jeho nohy. Na levé zadní měl sice zahojené, ale nezaměnitelné zranění způsobené pastí. Spousta usedlostí je používala na svoji ochranu. Stejně jako dobrodruzi. Jinde zase jinak pravidelnou kůži jizvila stará zranění, způsobená zřejmě bodnými zbraněmi. Možná šípy nebo oštěpy.

„Jak může inteligentní, mluvící drak přijít k takovým hrozným zraněním?“ zeptal se Lothar a úplně zapomněl, že stojí před téměř dvoumetrovým, masožravým drakem, a začal ho oběma rukama hladit po krku.

„Proto chceme utéct a začít nový život. Oba dva,“ odpověděl Axan a ještě víc snížil hlavu, aby mohl Lothar lépe dosáhnout.

„Mě už nebaví různá klání a dobrodružství. Od té doby, co jsem potkal Axana, už nemůžu výpravy proti ostatním drakům ani vidět,“ vysvětlil Alberich.

„Máme v úmyslu založit kovárnu. Zbraně a brnění kované v dračím ohni,“ vysvětloval Axan a vypadal najednou veseleji. „Už mě nebaví plížit se kolem, shánět potravu a pokaždé přijít s novým šrámem od šípů nebo s pastí na noze. Chci si prostě jídlo zasloužit bez bolesti.“

„A to jsem si myslel, že tenhle den nemůže být divnější,“ pousmál se Lothar a mezitím úplně ztratil obavy a strach. „Ale vždyť je pro tebe jídlo snadno dosažitelné. Proč ho sháníš takhle?“

„Označili mě jako nebezpečného draka,“ posteskl si Axan, „nejspíš si mě spletli s jiným drakem, a když jsem se jim to snažil vysvětlit, zahnali mě a odmítli dát najíst.“

„To je nefér!“ zamračil se Lothar.

„Jak tě vidím, nemohli jsme dostat lepšího člověka,“ zasmál se Alberich. „Ale řekni nám – stojí dračí život za těch pět set zlatých?“

„Je jedno, kolik zlatých. Jeho je nevyčísitelný.“ Lothar přejel dlaní po dračím krku. „Ale co řeknu rychtářovi nebo svojí partě? Zrušili všechny úkoly pro dnešek a rychtářovi poskoci sem za chvíli dorazí. Parta mi dá padáka!“

„Můžu ti dát maximálně padesát zlatých,“ odpověděl Alberich a podal mu měšec se zlatáky. „Rychtářovi řekni, že je důl volný a tělo draka jsem si vzal já. Chtěl jeho tělo prodat, a jak ho znám, zlatáky by si nechal pro sebe. Takže asi stejně nedostaneš nic.“

„Když mě vyrazí z party, můžu vám aspoň pomáhat v kovárně?“ povzdechl si Lothar a vzal si měšec.

„Kdykoliv,“ souhlasil Axan a otřel se o něj tvář.

„Vím, hrozné rozhodování a můžeš ztratit tolik jako my,“ promluvil Alberich po chvíli. „Zítra je taky den a tak hrozné to nebude, uvidíš.“

„Navštiv nás,“ nabídl Axan a vypadal víc než spokojeně.

Lothar s nimi strávil ještě dvě hodiny, než rytíř i s drakem odešli k svému novému domovu. Lothar pak ještě chvíli zůstal

na nedaleké mýtince a přemýšlel, co má komu říct a jak to všechno vysvětlit.

„Zajímavá podívaná,“ uslyšel ženský hlas.

Unaveně se rozhlédl a vůbec mu nedošlo, že k němu někdo telepaticky promlouvá.

„Co se dneska ještě přihodí,“ řekl Lothar spíš pro sebe. „Dobré poledne. S kým mám tu čest?“

„Jseš si jistý, že se mám ukázat? Myslím, že drak ti pro dnešek stačil.“

„Cože? Nikdo nemluvil o DVOU dracích!“ řekl Lothar a vyděšeně se rozhlédl.

„Nejsem drak ani člověk,“ řekl hlas klidně a zněl pobaveně.

„Nevidím nikoho dalšího, kdo umí mluvit lidskou řečí a vyskytuje se poblíž.“

„Vypadá to, že je pro tebe neznámo daleko horší než realita. Dobrá tedy, ukážu se ti.“

„Ale prosím, už ne za mnou. Hezky přede mnou a pomalu,“ požádal Lothar.

Před ním se zčistajasna zhmotnil menší, elegantní jednorožec s bílou srstí v barvě perleti a s dlouhou hřívou. Lothar úplně oněměl údivem a zapomněl dýchat.

„A já myslela, že jednorožec pro tebe bude daleko snesitelnější než dvoumetrový drak,“ naklonil jednorožec hlavu na stranu.

Lotharovi konečně došlo, že mu chybí kyslík, a párkrát zalapal po dechu.

„Ne každý má to štěstí setkat se s jednorožcem,“ poznamenal Lothar a sedl si na padlý kmen.

„Většinou to znamená pro jednorožce smůlu. Možná budu mít, jak říkáš ty, dneska štěstí?“ Jednorožec udělal pár kroků vpřed.

„Jsem Lothar,“ představil se Lothar, protože se mu opět podařilo uvést v činnost mozek, který byl tolika událostmi najednou plně zaměstnán a odmítal se pozastavit nad jedinou myšlenkou.

„Jsem Ivone,“ představil se jednorožec.

„Vím, že to byla možná zajímavá i zábavná podívaná, ale máš nějaký další důvod, proč jsi se mnou začala mluvit?“ zeptal se Lothar, protože mu to přišlo zvláštní.

„Vypadá to, že k nám máš blízko,“ podotkla Ivone. „Přemýšlel jsi někdy, že se z tebe stane druid?“

„Ze mě?“ ukázal na sebe Lothar překvapeně. „K magii mám asi tak blízko jako chatrč k hradu! Navíc se mi nechce dostat do těch kultů, kde se děje bůhvíco.“

„Jsi zábavný,“ zasmála se Ivone. „Ne, ne. Druid přírody. Žádní další lidé. Jen ty, syrová síla přírody a jejich živlů.“

„Jsem jen obyčejný syn farmáře,“ namítl Lothar. „Dobře, teď dobrodruh. Ale stejně!“

„Tím spíš jsi zajímavější a dokážeš věci ocenit,“ přikývla Ivone, která se v průběhu rozhovoru přiblížila až k Lotharovi. „Mám podobu jednorožce, ale jsem něco jako – řekněme duše téhle země.“

„Zosobnění živlů?“ nadhodil Lothar.

Ivone chvíli přemýšlela, jak to Lotharovi vysvětlit. „Ano, dá se to tak říct. A protože jsem součástí duše země a jejích elementů, můžu vdechnout magii i do živých tvorů, kteří jí nebyli obdařeni.“

„Dnešek se mi opravdu musí zdát.“

„Opravdu bys chtěl, aby tohle všechno byl jen sen, a nechal si to ujit? Takže – chceš využít možnosti, jak lépe ochránit sebe, zvířecí bytosti a lidi kolem?“ pozorovala ho Ivone se zájmem.

„Možná?“ zamyslel se Lothar, protože se v něm pralo hned několik rozhodnutí.

„Něco mi říká, že tě to láká,“ poznamenala Ivone a začala být opravdu zvědavá, jak Lothar odpoví.

„Ano,“ vyslovil Lothar nakonec.

Ivone k němu přišla a opřela se mu čumákem o rameno.

„Schopnost používat magii jsem ti dala už v průběhu rozhovoru,“ řekla nakonec. „Zaujalo mě, jak se drak nechal hladit, a trochu jsem byla zvědavá. Jen jsem nevěděla, co ti říct.“

„Naprosto tomu rozumím,“ usmál se Lothar a pohladil ji.

„Jsem ráda, že ses k tomu rozhodl. Magii bude chvíli trvat, než v tobě zesílí. Když budeš cokoliv potřebovat, budu vždy poblíž,“ řekla Ivone.

„Děkuju,“ usmál se Lothar a po dlouhém povídání se rozloučili.

Lothar si ani moc nepamatoval, jak se dostal zpět do města. Jen to, jak rychtář skákal vzteky metr vysoko. Myslel si, že Lothar dračí tělo neuhlídal a někdo ho ukradl. Lothara tak vyvedly stráže z rychty bez peněz.

„Tak co jsi přinesl?“ zeptala se Trunda, která seděla spolu s partou u stolu v krčmě.

Všichni vypadali dost potlučeně. Akce očividně neproběhla hladce. Lothar nic neřekl, jen si povzdechl a položil měšec se zlatáky od rytíře na stůl. Parta na něj chvíli hleděla.

„Dlužím ti pivo,“ přisunul Wyn otráveně Trundě to svoje ještě netknuté.

„Ty taky, Merigu,“ natáhla Trunda dlaň, „davaj!“

Merig notně nadával, ale vložil Trundě do dlaně menší smaragd. Lothar se na ně vyjeveně díval.

„Nakonec přece jen nejsi hamižný parchant,“ kývla spokojeně Trunda a měla úsměv od ucha k uchu.

Což Lothara vyděsilo k smrti, protože tohle byl úkaz roku.

„Ale vždyť jsem dodal nepatrnou část toho, co jsem původně měl přinést!“ namítal Lothar.

„Nevyděsil tě vysoký ještěří obchodník, a tak jsme si říkali, že ani drak pro tebe nemusí být problém. Navíc jsme věděli o mírné dračí povaze.“ Trunda schovala smaragd a dalším úsměvem popíchla Meriga, který začal velmi sprostě nadávat.

„Ano a klidně si ten večer zopakuj. To ale nic nemění na tom, že jste na mně prodělali i poslední kalhoty,“ řekl nešťastně Lothar.

„Neposílali bychom tě samotného někam, kde je to nebezpečné,“ snažila se ho uklidnit Trunda.

„Navíc jsme chtěli zjistit, jak opravdu zareaguješ a jestli jsi ten, který se nenechá za každou cenu zvíkat leskem zlata,“ ušklíbl se Charus. „Také škoda, že jsem neviděl tvůj výraz, když jsi dostal jen pár šupů.“

„Drž pec!“ napomenula ho Trunda a klepla do jeho obvázané ruky. „Kdybys nebyl tele, tak tě nemusíme lovit ze zatopeného dolu plného všelijaké verbeže!“

„JAAAU!“ Charus ucukl.

„Pokud úkol bude stát za starou belu a budeš cítit, že po tobě chtějí věci, které jsou ti proti srsti – nedělej ho, i kdyby

tě zahrnovali zlatem.“ Trunda usrkla nově nabytého piva. „Ani nevíš, kolikrát jsme tohle udělali. Sice jsme měli na pár měsíců vystaráno – ale některá rozhodnutí mě děsí dodnes.“

„Vypadá to, že máš další historku pro svého kamaráda,“ pokynul Charus hlavou k zrovna příchozímu ještěřímu obchodníkovi.

O pár měsíců později přišla Lotharovi kurýrní karavanou velmi pevná kroužková kukla. Spolu s pozdravem od draka a rytíře. Spodní část kukly zdobil emblém čtyřnohého zeleného draka, vytvořený z barevných oček. Patřila mezi nejoblíbenější části brnění, které kdy Lothar nosil.

KRÁLŮV VÝKLENEK

Planeta Machair, vesnice Lanfair, 2213

„Jsem vám říkala, že jsme si měli najmout nějakou létající potvoru,“ nadávala Trunda, když už konečně seděli v krčmě. „Jak chcete najít ty zatracené bandity v hlubokém lese plném úkrytů, jeskyní a skalních proláklín?“

„Spousta těch potvor vidí nebo vnímá teplo,“ zamyslel se Wyn. „Nerad to říkám, ale naše babizna má pravdu.“

„Jsi starší o padesát let!“ zaškaredila se Trunda.

„Třeba dostaneme pár šupů, když tě prodáme do vetešnictví,“ ucedil Charus.

„Třeba dostaneme víc, když tě pronajmeme jako pouliční lampu,“ nabídl s úšklebkem Wyn, protože se mu předtím Merigův komentář zalíbil.

Lothar mezitím seděl na rohové lavici a díval se po hostech. Pouliční lampu. Jak se to říká? Pod svícnem je největší tma. Když nikdo není v lese, může být už ve vesnici.

O pár okamžiků později dovnitř vešla menší skupina stráží. Královských stráží. Ale něco nesedělo. Všiml si značně neobvyklého brnění. Lothar si matně vzpomínal, že za každého počasí mají královské strážce brnění kovová, která nosí nezahalená i v zimě. Měla totiž velmi silné očarování, které je chránilo před horkem i zimou.

Jenže tihle ne. Brnění vypadala různorodě – jako kdyby pocházela z jiných zemí a nic nepřipomínalo uniformu. Možná jen barevné schéma. Jejich medailony nesly oficiální královský znak. Merig Lothara kopl do holeně.

„Nevejrej!“ zavrčel a začal se bavit o trpasličích pitkách.

„Taky sis toho všiml?“ naklonil se Charus k Lotharovi, zatímco Merig vyřvával na celé kolo.

Během několika okamžiků vstoupili další strážníci. Dokonce i sám král Teuderik! Sedli si daleko od ostatních hostů. Několik strážných zůstalo před vchodem a sledovali příchozí a odchozí návštěvníky. Lothar se ještě jednou rychle podíval z okna. Tam postávala další skupinka. Tohle určitě není obyčejná návštěva.

Stráže se chovaly až moc zdivoče a zejména královské stráže jsou známé svou disciplínou a klidem. Něco tady nesedělo.

Trunda, Merig a Wyn se na sebe otočili a na okamžik ukázali Lotharovi pergamen s hledaným zbojníkem. Trunda jim naznačila, aby zůstali sedět. Trojice vstala, oblékla se a rychle odešla. Stráže je pustili, ale poté už vstup zabezpečili.

„Sed', nemluv a čekej,“ řekl Charus tiše Lotharovi.

„Prosím, opusťte místnost a jděte na pokoje. Zákaz vycházení platí do rána!“ oznámil jeden ze strážných.

„Dělej, jdeme!“ popostrčil Charus Lothara.

Teprve až na pokoji se o tom mohli začít bavit.

„Co se děje?“ zeptal se Lothar.

„Jak jsi sám určitě poznal, celá tahle věc zavání průšvihem,“ odpověděl Charus. „Zbytek party se vydal hledat pomoc. Nejlépe královské vojáky z hradu. Tohle jsou ti bandité, po kterých jsme šli.“

„Jak se tohle mohlo stát?“ zeptal se Lothar nevěřicně. „Vždyť zajali samotného krále!“

„Jsme jedni z mnoha skupin, které měly bandity pochytat,“ přikývl Charus. „Jenže banditů je očividně tolik, že jim nedělalo problém zbavit se celého královského doprovodu. Ani nechci vědět, jak skončili další dobrodruzi, když vše šlo k šípku.“

„Fajn, co teď?“

„Chvilí počkáme,“ pokrčil rameny Charus. „Jen mě zajímá, co se s tebou stalo při posledním úkolu? S tím drakem.“

„Jak tě to napadlo?“

„Jsem čaroděj, poznám magii,“ zazubil se Charus. „Jen zatím nevím jakou.“

„Zatím si to nechám pro sebe,“ řekl po chvilce Lothar. „Nevím, jak dobře ji budu moci ovládat a jestli vůbec. Pokud se tak stane, budeš první, kdo se to dozví.“

„Jo, to zní fér.“

Najednou uslyšeli, jak se rozrazily hlavní dveře krčmy a ozval se dupot nohou pravděpodobně směřující ven.

„No, myslím, že tohle je naše chvíle,“ řekl Charus a protáhl si tělo. „Je na čase navštívit pana krále.“

Rychle seběhli dolů a začali hledat. Sál zel prázdnotou. Uslyšeli zvuk, jak něco tvrdého naráží na kámen a hlinu. Vycházelo to ze sklepa, kde se skladovalo pivo a další dobroty.

„To nezní dobře,“ řekl Charus. „Připrav se na všechny eventualities.“

„Fakt bezvadný,“ odfrkl Lothar.

Šli za zvukem. Skutečně se ocitli ve sklepení. Prošli kolem sudů s pivem a vínem.

„Merigovi by se tady líbilo,“ ušklíbl se Charus.

Někdo už raději předem uhasil pochodně, a proto se chodba nořila do nepříjemného přitnutí. Na druhou stranu se mohli nepozorovaně a tiše dostat až na konec chodby do malé místnosti.

Až v rohu uviděli vysokou a hubenou postavu. Obličej jí halila kapuce a Lothar pochyboval, jestli nějaký vůbec měla. Před ní někdo, nebo NĚCO, hloubilo otvor do stěny. A vedle ležel král. Svázaný, ale živý. Charus si postavu okem pečlivě měřil a nevypadal nijak znepokojeně. Nejspíš za svůj život viděl spoustu podivností a dalších magických bytostí. Naopak Lothar měl co dělat, aby nezačal panikařit. Nakonec se uklidnil.

„Sakra, to je loutkař,“ řekl nakonec Charus, „umí přivést k dočasnému životu i předměty a to, co před ním hloubí otvor, je jen oživené dřevo a kámen!“

„Kolik toho má po ruce?“ zeptal se Lothar a rychle se rozhlížel.

„Těžko říct,“ pokrčil Charus rameny. „Půjdeme to zjistit.“

Charus přišel blíž a v ruce se mu objevil proplétaný svazek magického ohně, který měnil barvy z oranžové na žlutou a hlasitě syčel.

„Hej ty!“ houkl na zahalenou postavu.

Loutkař se rychle otočil a odpověděl v neznámé řeči.

„Jaký máš plán?“ zeptal se Lothar a vytasil meč, ale nebyl si vůbec jistý, zda bude na protivníka stačit.

Cestu jim zastoupili tři další loutkařem vytvořené postavy z kamene a dřeva. Sám loutkař stál stranou u krále a nevykazoval žádný pohyb nebo viditelnou aktivitu. Navíc se zdálo, že se zčásti vytratil z fyzické existence, protože byl téměř průhledný.

„Naštěstí potřebuje spoustu energie na ovládání těch potvor,“ zašeptal Charus, „sám o sobě nebude žádná hrozba.“

Tu se daly postavy, snad je možno nazvat golemy, do pohybu. Charus se je pokusil zpopelnit vysokým žárem. Jediné, co se mu ale povedlo zapálit, byla trocha dřeva.

„Sakra, vybral si zrovna takové materiály, který se špatně ničí,“ zahudroval Charus. „Pokud neumíš zázraky, máme dost velký problém.“

„Chtěla jsem tvoji magii nechat sílit postupně, ale vypadá to, že není moc času,“ uslyšel Lothar. „Je na čase použít sílu artefaktu.“

Ivone!

Myslela samozřejmě tu kuklu, co dostal od draka a rytíře.

„Nepochlubil ses, že máš magický artefakt,“ řekl Charus, když začal dračí znak zářit.

Lothar ucítil příšerný žár v plicích.

„Nepanikař, nadechni se a pořádně vydechni. Jen se pořádku dívej na golemy a nenech se rozptýlit,“ vnímal Lothar pokyny.

Už měl pocit, že žár nevydrží, takže poslechl Ivone a mohutně vydechl. Z úst mu směrem ke golemům vyšlehl magický oheň, žhavější než běžné ohnivé kouzlo. Žár je během okamžiku roztavil a zůstala z nich jen louže tekuté a vroucí směsi připomínající lávu a i ta během okamžiku zmizela. Zůstalo jen horko jako v peci. Loutkař mezitím zmizel. Doslova přešel z hmotného světa do nehmotného.

Lothar začal kašlat, až se musel opřít o zeď.

„Jak?“ rozhodil Charus rukama. „Co všechno jsi mi ještě neřekl?“

Lothar udělal pár výmluvných gest a znovu se rozkašlal.

„Dobře, jdu rozvázat krále a vypadneme odsud!“ přikývl Charus.

Před krčmou už patrolovala pravá královská stráž z hradu Harrows, převzala si omámeného krále a odváděla přeživší bandity. Trojice se vydala do hradu Harrows, aby přivolali pomoc, ale naštěstí kousek za vesnicí narazili na královské vojsko, a tak je hned informovali o tom, kde se král nachází. O nějakém poděkování si mohla parta nechat jenom zdát.

„Bavili jste se dobře?“ přivítala je Trunda. „Už jsme si říkali, jestli jste to neprospali.“

„Jasně, bavili jsme se doslova královsky,“ přikývl Charus. „Teď mluvím i za mladýho, protože měl poněkud – plamennější řeč s nepřáteli.“

„Vidím, že jste krále vysekali z průšvihů,“ usmála se Trunda. „Až se vrátí hospodský, pořádně to zapijeme.“

Ještě než se pustili do pořádného zapíjení, Lothar opět uslyšel hlas. Vnímat telepatický rozhovor mu šlo čím dál lépe. Jen šlo o to nechat svým myšlenkám volný průběh. Někdo dokázal tohle a ještě dělat něco dalšího. Navenek ani nemuselo být zřejmé, že je uprostřed konverzace s někým jiným. Lothar se u toho občas tvářil nepřítomně.

„Měla jsem celkem strach, i když je to kouzlo propůjčené z tvého brnění, stejně spotřebuje obrovské množství magické energie. Navíc je celkem riskantní i pro zkušené čaroděje,“ řekla Ivone s obavami.

„Nevím, co je horší,“ pomyslel si Lothar, „když mě rozmázne tuna šutrů o stěnu, nebo že upeču sám sebe.“

„Opravdu jsi neměl moc na výběr,“ souhlasila Ivone.

„Bez tebe by moje dobrodružství nemělo dlouhého trvání, děkuju,“ usmál se v duchu Lothar.

„Charus je schopnější, než vypadá, a má obrovské rezervy. Jen musí být opravdu hodně zraněný nebo chvíli před prahem smrti. Takže byste to možná přežili,“ zamyslela se Ivone, „i bez mé pomoci.“

„To není moc uspokojivé. Tak jako tak, jsem rád, že se známe. Někdy se znovu setkáme, tohle mluvení na dálku je takové – neosobní,“ odpověděl Lothar.

„To zní dobře,“ souhlasila Ivone.

„Nespi a koukej to pořádně zapít!“ šťouchl Merig do Lothara.

„Jo, máš pravdu!“ přikývl Lothar a pořádně si přihnul.

Lothar měl pocit, že se s ním houpe svět. Původně si myslel, že k ránu po pitce zapadl někam do škarpy a zůstal zaklíněný v úzkém kanálu u cesty. Jenže místo toho se nacházel v hlubokém, tmavém lese. Když však otevřel oči, směřoval obličejem k zemi a sledoval, jak se přibližuje a zase oddaluje. Slyšel jen vrčení a štěkání, takže následujícímu rozhovoru nerozuměl:

„Ru, neházej s ním tolik. Jestli bude potlučenej, tak se domů nedostaneme!“ zavrčel kobold přes delší tesáky. Byl vysoký sotva šedesát centimetrů a měl podobu rysa s šedou srstí chodícího po zadních.

„Nechceš si ho nést sám, Zu?“ odsekl obrovský pes, který mohl mít zhruba metr devadesát v kohoutku a podobu vlkodava.

Patřil mezi psy, které lidé nazývali pekelnými. Většina si nedokázala vysvětlit důvod, proč jsou tak strašně velcí. V čarodějnických kruzích se jim říkalo celestiálové. Existovali i v různých částech vesmíru v nehmotné formě a dali se přivolat. Někdy zvolili vlastní podobu, ale často ji volili sami ti, co je přivolali. Většinou měli vzhled jako běžní psi s dlouhou srstí různé barvy. Pro zvýšení efektu dokázali používat pro svou podobu i děsivé iluze, takže skutečně vypadali, že přišli ze samotného pekla.

„Ó ano, hod' ho na rameno mně!“ pronesl Zu sarkasticky.

„Tohle byla ta největší hloupost, co jsme tady udělali od našeho přivolání,“ zanađával Ru.

„Fakt? Jak jsi na to přišel?“

„No já nevím,“ zastavil na chvilku Ru, „třeba proto, že jsme unesli tohohle mladýho bandě nebezpečných dobrodruhů?“

„A jestli bude mít pár šráků, tak skončíme na onom světě,“ podíval se na něj kobold. „A už pojd', našel jsem opuštěný srub!“

Lotharovi se pořád točila hlava a nemohl pořádně zaostřit. Proto vůbec netušil, co se stalo a kam míří. Uslyšel jen vrznutí dveří, chvilku dupot po prkenné podlaze a pak jak ho někdo opatrně položil na zem.

„Jdu přesvědčit ty paličáky, aby nás vrátili domů. Neublíž mu!“ rozloučil se kobold a chystal se odejít.

„Hlavně aby nepřesvědčili oni tebe, že fyzická podoba je zbytečná,“ řekl s obavami Ru. „A pospěš si. Nemyslí si, že bude nadšený, až se probere.“

„Ale prosím tě!“

Pes zavrtěl hlavou, přišel k Lotharovi a překousl mu znepokojivě snadno pouta.

„Který vtipálek mi zase zpestřil ráno?“ zabručel Lothar a začal zaostřovat na okolí.

Viděl obrovského psa s vyceněnými tesáky a šupinatou, tlustou kůží.

Podoba psa mu přišla divná a měl pocit, že není stálá. S Charem už nějakou chvíli studoval magii a občas se mu podařilo rozeznat, co je pravé a co jen iluze. Ale to pořád neměnilo nic na tom, že v útěku mu brání obrovská příšera. A okna vypadala opravdu malá. Nikdo velikosti Lothara se ven nemohl dostat.

Pes se na něho díval rudýma očima, a když se Lothar vydal ke dveřím, hlasitě zavrčel. Chvíli na sebe zírali a Lotharovi na okamžik přišlo, že je to opravdu jen iluze a opravdu viděl podobu vlkodava se světle hnědou srstí a mírně otráveným výrazem. Mrkl a opět hleděl na nebezpečnou bytost. Raději se začal vracet ke stěně, všiml si židle a sedl si na ni. Pes přestal vrčel a položil hlavu na zem.

„Co tady dělám?“ zeptal se Lothar. „Jak jsem se sem vůbec dostal?“

Ru nastražil uši, ale nijak nereagoval.

„Co jsem provedl?“ pokračoval Lothar. „Nepamatuji si, že bych tě někdy viděl.“

„Nic,“ odpověděl Ru úsečně už srozumitelným jazykem. „Sed, nemluv a za nějakou dobu budeš volný.“

„Umiš mluvit?“ podivil se Lothar. „Neznám žádného mluvícího psa. Dobře, už jsem poznal mluvícího draka a jednorožce, ale stejně!“

„Ale?“ zaujalo psa. „Nemám chuť ti nijak ublížit. Jen tady zůstaň.“

„Co se stalo?“ zeptal se Lothar a osmělil se přiblížit o pár kroků blíž.

„Kdyby se tvoje parta před nějakou dobou neožrala jak královští dvořané, tak tady nejsi. Charus se vsadil, že nás dokáže přivolat i v opilosti. Jen tak ze srandy, ale pak už nás nepustili zpátky do naší mlhoviny,“ odpověděl Ru po chvilce a varovně vycenil zuby. „Ale to neznamená, že pokud se pokusíš utéct, tak tě nehryznu!“

„Mlhoviny? O čem to mluvíš? Eh, nevadí,“ namítl Lothar. „Takže jsem tady jen kvůli tomuhle? To se nemůžete vrátit sami?“

Pes zavrčel: „Jsme tady už pěkných pár měsíců a opravdu nás to tady nebaví. Vrátit se nemůžeme. Když nás přivolají a výslovně zakážou vrátit se domů – musíme poslechnout.“

„Proč?“ podivil se Lothar a přišel až k hlavě psa.

Iluze zeslábla a Lothar už skoro viděl jeho pravou podobu, která nebyla vůbec hrůzostrašná.

„Nechci s tebou mluvit, a navíc se mě nebojíš. Jdi dál!“ zavrčel výhrůžně Ru a cvakl zuby.

„Bál bych se,“ usmál se Lothar a naopak položil dlaň na psův čumák, „jenže to by tady musel ležet nemluvný pekelný pes.“

Psa reakce tak zaskočila, že zapomněl udržovat magii a celá iluze nebezpečného pekelného psa pominula úplně.

„Prostě nikam nechod,“ zavrčel Ru a vstal. Otočil se k Lotharovi zády a zase si lehl.

„Nikam nepůjdu,“ řekl Lothar, sedl si na zem a opřel se o jeho rameno.

„Co?“

„Zůstanu tady,“ upřesnil Lothar. „Ale proč jste jim neřekli rovnou, že se chcete vrátit? Tedy poté, co se probrali z kocoviny.“

„Vůbec svoji partu neznáš,“ namítl pes a otočil k němu hlavu. „Víš, kolikrát jsme je žádali? Prý moc práce.“

Lothar nevěřícně zavrtěl hlavou. „Tomu se mi moc nechce věřit.“

„Nechci tě přesvědčovat, ale proč bys tady jinak byl?“ zeptal se Ru s úšklebkem.

„Jo, to mi asi stačí,“ přikývl Lothar a přejel mu dlaní přes čelo.

„Očividně se už nudíš,“ zvedl Ru hlavu.

„Čekáš, že tady budu jen sedět?“ zeptal se Lothar a pokračoval v hlazení.

„Vzdávám se.“ Pes si povzdychl a natáhl krk, aby ho tam mohl Lothar drbat oběma rukama.

Uběhly dvě hodiny, ale Lotharovi to přišlo jen jako okamžik. Poté se ozvalo zabušení na dveře.

„Mladej, jsi tam?“ zavolal Wyn. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem!“ odpověděl Lothar a otevřel dveře.

Wyn popohnal kobolda dovnitř.

„Doufám, že jste mu neublížili,“ řekl Lothar a jen zběžně se podíval, jak na tom Zu je.

Vypadal v pořádku.

„Tenhle prťavej uvřeštěnec se u nás stavil a řekl, že jsi jejich zajatec,“ hodil Wyn nevraživým pohledem po koboldovi.

„Ještě chvílku mě takhle tituluj a kousnu tě do holeně!“ odsekl našťavaně Zu.

„Stačí!“ vložil se do toho Charus. „Koho to tady máš? Pekelný pes?! Nedivil bych se, kdybys za chvílku do krčmy přitáhl celý zvěřinec.“

„Stačí říct,“ zakřenil se Lothar.

„Nebudu to pokoušet,“ zasmál se Charus. „Tenhle mňoukavec už všechno vysvětlil a souhlasím. Dnes večer je pošlu domů.“

„Opravdu?“ zeptal se Ru překvapeně.

„Ano, opravdu,“ přikývl Charus. „Nechali jste mladýho naživu, bez škrábnutí, a ještě to vypadá, že si našel kamaráda.“

„A to si říkáš pekelný pes,“ pošťouchl psa Zu. „Jsi jak přerostlý štěně.“

„Nepokoušej nic, co má větší tlamu než ty výšku!“ šťouchl Ru tlapou do kobolda.

„Už musíme vyrazit,“ přerušil je Merig. „Než dorazíme do vesnice, tak bude čas na další pivo! A opravdu nechcete zdržet trpaslíka od jeho piva!“

„Co máš v plánu teď?“ zeptal se Lothar, když se vraceli do vesnice. „Kromě toho, že se vrátíš domů.“

„Ještě nevím,“ zamyslel se pes. „Jenom se chci zase vyhnout nechtěnému přivolání. Nápad vašeho čaroděje se mi zamlouvá.“

„Jak říkal, že jsem si našel kamaráda?“

„Jo. Už ses osvědčil jako někdo, s kým se cítím dobře.“

„Také jsem si říkal, že by tohle nemuselo být poslední setkání.“

„Bezva, platí,“ olízl ho Ru přátelsky.

„Není nad výlety po prázdných úkrytech,“ hudrovala Trunda, když se konečně vraceli z neúspěšného pátrání po místním lapkovi. Situace s bandity se stále nezlepšila a parta raději naháněla je, než aby se pouštěla do křížku s neurvalými zvířecími bytostmi.

„Aspoň sis prohnala špeky,“ zavrčel Wyn a otráveně odstraňoval bodláky z rukávů. „Koho napadlo se upsat pro tenhle úkol?“

„Máš lepší nápad?“ sekla po něm Trunda pohledem. „Průzkum šachet? Vymítání nočních děsů, které tě nasekají na kousičky? Tak silného loupeživého rytíře v očarovaném brnění, že odolá střelám těžkého samostřílu?“

„Všechno je pořád lepší než ty tvoje nápady,“ odsekl Wyn a hledal poslední bodlák.

„Fajn, příště vybíráš ty,“ rozhodila rukama Trunda.

„Dejte pokoj,“ zahromoval Merig. „Ještě chvilku a srovnám vás do latě!“

Ani jeden z hádajících mu neodpověděl a našťavaně pokračovali lesní pěšinou vedoucí k širší cestě, hojně využívané povozy.

„Hele, co se to tady válí?“ zeptal se Lothar a ukázal na dřevěnou věc ležící u cesty.

Z předmětu se vyklubala truhla. Kvůli své váze se dala vézt jen na povoze nebo vzadu na kočáře.

„To je divný,“ zamyslel se Charus. „Jak může někdo jen tak náhodou ztratit takhle obrovskou truhlu?“

„Třeba když tě honí obrovská příšera?“ nadhodila Trunda.

„Nevěděl jsem, že jsi postrach zdejších cest a umíš tak rychle utíkat,“ odpověděl pohotově Wyn.

„Trhni si!“ zamračila se Trunda a klepla elfa palcátem do brnění.

„A mám toho dost!“ zahartusil Merig. „Oba si dřepněte, ať vás můžu kopnout do zadku.“

Lothar si povzdechl, a zatímco se ti tři handrkovali, začal si prohlížet truhlu. Měla obdélníkový tvar bez zjevného zámku nebo odemykacího mechanismu. Byla vyrobena z nějakého

druhu nafialovělého dřeva a všechny rohy vypadaly vyztužené kovem. Stejným kovem někdo zesílil i panty.

„Tyhle truhly používají většinou jen ti zámožnější,“ řekl Charus, „nejsou na otvírání během cesty, ale zavírou se na začátku a otevrou se až v bodě určení. A navíc otevření někdy vyžaduje i několik čarodějů.“

„Takže magická truhla?“ zamyslel se Lothar. „Jenže jak poznáme, komu patří, když se nedá otevřít?“

„Ale dá a můžu ti přesně říct čím,“ pousmál se Charus. „Většinou záleží na ceně. Levnější potřebují jednoho až dva čaroděje a ty nejdražší až osm. Tahle patřila asi někomu z nižší šlechty, protože potřebuje jen dva.“

„Nenapínej,“ podíval se na něj Lothar zvědavě. „Jak se dá otevřít?“

„Vlastně tahle jen jednoho, ale potřebuješ na to ještě desku s kolíky, na kterou truhlu s otvory ve dně postavíš, a odemkne se první část mechanismu.“

„To je problém,“ zabručel Lothar. „A ta druhá část?“

„Jednoduchá jak Trundina facka na Wynově tváři,“ zašklebil se Charus. „Vidíš ty očázené otvory? Stačí, když do nich pošlu trochu ohně, a obsah je náš.“

„Pořád to neřeší náš zámečnický problém.“

„No, čarovat už umíš, a když se ti podaří přimět kořeny vytvořit kolíky stejného průměru jako zdířky ve dnu truhly, mělo by to oblafnout mechanismus. Stačí, když ji položíme do měkké hlíny a zase dáme pryč. Uvidíš obtisk, podle kterého vytvoříš falešný paklíč z kořenů,“ napovídal Charus.

„On nám někdo vyměnil čaroděje, když jsme se nedívali?“ podívil se Wyn. „Je až nějak moc chytrý. Kdo jste a co jste udělal s naším Charem?“

„Á, drž pec!“ zakřenil se Charus. „Co myslíš, zvládneš to?“

„Jo, za pokus to stojí,“ přikývl Lothar.

S velkým úsilím dotáhli truhlu do měkké hlíny, aby mohli provést otisk. Čítal celkem šest otvorů.

„Teď je řada na tobě, mladej,“ pokynul Charus k truhle.

Po chvilce koncentrace se skutečně vynořilo šest tupých špiček vytvořených z kořenů. S dalším funěním a hekáním se